

Syv kjoler for synligheden

Pia Tafdrup

Jeg syr en kjole, som kan bæres
stolt af den, der fødes med
forventningsgnist i hjertets kar,
den passer fuldendt stor og lille,
spindes stærkt af regnens bue,
den kan nydes hele livet,
hvis der værnes godt om klædet.

Jeg syr en kjole, som kan bæres
tyst af frygtens nye offer,
den kan passe stor og lille,
skjuler ikke sårbarhed,
som flokkevis af fugle jages
ud af træets tætte krone,
flagrer stoffet op i vinden.

Jeg syr en kjole, som kan bæres
let af hadets nye offer,
den er farvet rød af blodet
og har tordensorte kanter,
den kan passe stor og lille,
den, der mindst af alt vil tro,
der skulle skiftes tøj før natten.

Jeg syr en kjole, som kan bæres
af en kold kynismes offer,
den kan passe stor og lille,
kjolens vanvidsstof er gjort
af ild, som ingen skylregn slukker,
den skal minde om, at jorden
når som helst kan åbne sig.

Jeg syr en kjole, som kan dække
størknet blod på dødens offer,
den kan skjule stor og lille,
den er formet efter grådens
dybe furer over kinden,
klædet matcher mørkets vægge,
freden i hver grav på kloden.

Jeg syr en kjole, som kan bæres
i en tågedøs af sorgens
offer, viet til en slægtning
og til venner af den døde,
den kan passe stor og lille,
vredens første lys er synligt
mellem blygrå smertetråde.

Jeg syr på kjolen, som kan bæres
trygt af den, der kender håbet,
vævet ind er venners latter,
stille glædestårer, lysten
til at vågne op på trods
af liv, som katastrofen tog
– den reflekterer solens stråler.